

Concurs național *Vânătoarea de lectură în biblioteci*

Ediția a IV-a. An școlar 2024-2025

– ETAPA NAȚIONALĂ –

MESAJ NR. 2

— Nu e drept, o ținea Jem morțiș; bătu ușurel cu pumnul pe genunchi. Nu poți condamna la moarte un om pe baza unor mărturii ca astea, nu poți.

— N-ai putea tu, dar ei au putut și l-au condamnat. Cu cât ai să crești, cu atât ai să vezi mai multe. Singurul loc unde omul ar trebui să beneficieze de o judecată dreaptă, indiferent de ce culoare a curcubeului ar fi el, este tribunalul, însă oamenii sunt în stare să ducă cu ei resentimentele lor până și pe banca juraților. Când ai să crești mai mare, ai să ai în fiecare zi a vieții tale prilejul să vezi cum albi îi înșală pe negri, dar dă-mi voie să-ți spun un lucru – și te rog să nu-l uiți: ori de câte ori un alb trage pe sfoară un negru, albul acela, oricine ar fi el, oricât ar fi el de bogat sau de obârșie oricât de nobilă, ei bine, albul acela este un om de nimic!

Atticus vorbise până acum atât de calm, încât ultimul cuvânt ne sparse timpanele. Ridicai ochii și băgai de seamă că fața lui avea o expresie vehementă.

— Nu știu spectacol mai dezgustător decât un alb care se înjosește ca să profite de ignoranța unui negru. Să nu ne amăgim: toate se adună și, într-o bună zi, va trebui să dăm socoteală pentru toate. Trag nădejde că asta nu se va întâmpla în vremea noastră, copii. Jem se scărpină în cap. Deodată, făcu ochii mari.

— Atticus, dar de ce oamenii ca noi și ca domnișoara Maudie nu sunt niciodată aleși jurați? Niciodată nu vezi pe cineva din Maycomb printre jurați, toți sunt din împrejurimi.

Atticus se lăsă pe spate în balansoarul lui. Nu știu de ce, dar părea satisfăcut de Jem.

— Mă tot întrebam când ai să observi lucrul acesta, zise el. Din mai multe cauze. Domnișoara Maudie, bunăoară, nu poate face parte dintr-o curte cu juri fiindcă e femeie.

— Adică în Alabama, femeia n-are voie să fie jurat? sării eu indignată.

— Întocmai. Probabil pentru a feri urechile cuconițelor delicate de procese ca acela al lui Tom. În afară de asta, adăugă Atticus surâzând, nu cred că am mai da de capătul unui proces, cu doamnele jurați, care ar întrerupe tot timpul cu întrebările lor.

Pufnirăm în râs. Ce bine i-ar sta domnișoarei Maudie într-o curte cu juri! Îmi veni în minte și bătrâna doamnă Dubose, în scaunul ei cu rotile, și parcă o auzeam apostrofând: „John Taylor, termină cu ciocănitul, că vreau să-l întreb ceva pe individul ăsta. Cine știe dacă strămoșii noștri n-au fost totuși înțelepți...”

— Cu oameni ca noi, zicea tocmai Atticus, nici nu se putea altfel. În general, avem parte de jurați pe care-i merităm. În primul rând, notabilitățile noastre din Maycomb n-au nici un interes. În al doilea rând, le e frică. Apoi...

— Dar de ce le e frică? îl întrerupse Jem.

— Ei, ce-ar fi dacă domnul Link Deas, bunăoară, ar trebui să decidă ce daune trebuie să plătească, să zicem, domnișoara Rachel domnișoarei Maudie fiindcă a călcat-o cu mașina? Lui Link nu i-ar conveni ca magazinul lui s-o piardă de clientă nici pe una, nici pe cealaltă, nu-i așa? Și atunci, ce face? Se duce la judecătorul Taylor și-i spune că el nu poate fi jurat pentru că n-are cu cine lăsa prăvălia în lipsa lui. Și judecătorul Taylor îl recuză. Uneori cu ciudă, dar îl recuză.

— Și de ce-ar fi atât de sigur că nici una, nici alta nu i-ar mai călca în prăvălie? vrui să mă lămuresc.

— Domnișoara Rachel n-ar mai călca, dar domnișoara Maudie da, fu de părere Jem. Ține, Atticus, dar votul juraților e secret.

— Ehei, băiete, trebuie să mai crești, chicoti tata. Votul juraților se presupune că e secret. A face parte dintr-o curte cu juri înseamnă a fi obligat să iei o hotărâre și să te pronunți într-o chestiune anume. Asta însă nu convine oricui. Și, câteodată, e chiar neplăcut.

— În cazul lui Tom, jurații au hotărât cam pripit, bombăni Jem.

Degetele lui Atticus căutau buzunarul în care-și ținea ceasul.

— Nu, nu-i adevărat, vorbi el mai mult pentru sine. Și acesta este tocmai unul din motivele care mă fac să sper că e aici umbra unui început. Jurații au stat în deliberare câteva ceasuri. Verdictul era de neînălțurat, probabil, dar în mod obișnuit nu le răpea mai mult de câteva minute. De data asta însă... Tata se întrerupse și se uită pătrunzător la noi. Poate că v-ar interesa să știți că unul dintre ei a șovăit teribil – la început a fost dintre puținii care voiau pur și simplu achitarea.

— Cine? exclamă Jem uluit.

Ochii lui Atticus străluceau.

— Nu pot să-l dau în vileag, dar am să vă spun doar atâta: era unul dintre prietenii voștri din Old Sarum...